

அப்போது ஜேவிபி கிளர்ச்சிக் காலம். 1971ஆம் ஆண்டு. சரத் ஹாமு தன்னிலங்கையில் ஹக்மண என்ற ஊரில் வாழ்கின்ற தனவந்தர். ஊர் மக்கள் மத்தியில் அவருக்கு நல்ல பெயர். கௌரவமாக வாழும் குடும்பம். சரத் ஹாமுவின் மனைவி உள்ளிர் பாடசாலையை ஒன்றில் ஆசிரியையாக இருக்கிறார். ஒருநாள் அந்தப் பாடசாலையில் இன்னொரு ஆசிரியையும் இணைக்கிறார். அந்த ஆசிரியை அணமையில் அந்த ஊருக்கு மாற்றலாகி வந்திருக்கும் இன்ஸ்பெக்டர் சமரநாயக காவின் மனைவி. நாளடைவில் இரண்டு ஆசிரியைகளும் நண்பிகளாகிவிடுகிறார்கள். தினமும் பாடசாலையை மூடின பின் மனைவியை ஜீப்பில் அழைத்துப்போகவரும் இன்ஸ்பெக்டர், அந்த தனவந்தரின் மனைவிக் குடும்பம் லிப்ட் கொடுக்க ஆரம்பிக்கிறார். ஒருநாள் அப்படி இறக்கிவிடும் போது உள்ளே போய் ஒரு டீயும் குடிக்கிறார். இன்ஸ்பெக்டர் குடும்பமும் தனவந்தர் குடும்பமும் நட்பு கொள்கிறது. டீ குடிக்க தினமும் இன்ஸ்பெக்டர் வரத்தொடங்குகிறார். தனவந்தர் இல்லாத டைம் பார்த்தும் வரத்தொடங்குகிறார். இன்ஸ்பெக்டரின் சரளமான ஆங்கிலம், மிடுக்கான சீரூடமை. கம்பீரம். சரத் ஹாமுவின் மனைவியின் அழகு. சிரிப்பு ... இப்படி பல காரணங்கள். இன்ஸ்பெக்டருக்கும் சரத் ஹாமுவின் மனைவிக் குடும்பம் களத்தொடர்பு உருவாகிறது. இன்ஸ்பெக்டரின் கண் சரத் ஹாமுவின் மனைவியின் துமட்டுமல்ல. சொத்திலும் தான். சரத் ஹாமுவை கொலை செய்துவிட்டு சொத்தையும் மனைவியையும் நிரந்தரமாக சூரூட்டலாம் என்பது அவருடைய எண்ணம். ஜேவிபி பெயராலே கொலை செய்தால் யாருக்கும் எந்த சந்தகேமும் வராது. பக்காவாக திட்டம் தீட்டி, ரவூடிகளை அனுப்பி தனவந்தரை கொலை செய்தும் விடுகிறார். கொலை செய்யப்போன ரவூடி இலவச இணைப்பாக

Written by - 'ஜே.கே.' ஜயெக்சுமாரன் -
 Saturday, 03 January 2015 19:11 - Last Updated Saturday, 03 January 2015 20:09

சரதஹாமுவின் மனவையை பாலியல் வல்லுறவும் செய்துவிடவே பிரச்சனை சிக் கலாகிவிடுகிறது. எப்படியே இன்ஸ்பெக்டர் சாட்சிகளை மடக்கி, ஜவேபி மீ து பழியினைப்போட்டு தப்பி விடுகிறார்.

சில வருடங்களில் சரதஹாமு வீட்டு வலைகைக்காரன் மஹமாக உண்மை வளையுகிறது. சரதஹாமுவின் அரசியல் தொடர்புகளின் அழுத்தம் காரணமாக, கொலை வழக்கை விசாரிக்கவென சிஐடி வருகிறது. மக்கள் இன்ஸ்பெக்டர் மீ து ஆத்திரமடைகிறார்கள். பாதுகாப்புக் கருதி வழக்கு நீர்கொழும்பு நீதிமன்றக்கு இடம் வருகிறது. இங்கேதான் நீர்கொழும்பில் வாழும் மூர்கப்பிபதி வழக்கு விசாரணையை நேரடியாக அறிந்து அதனை வீரகசேரிக்கு தொடராக எழுதுகின்ற பணியில் அமர்த்தப்படுகிறார். மிக நுணுக்கமாக, சுவாரசியமாக வழக்கு பற்றிய துணுக்குகளை ஒரு திரில்லர் கதைபோலத் தருகிறார். நீதிமன்றத்தின் நடவடிக்கைகள், கதைகளான பச்சைகள், ஜபரிகள் என்று வழக்கு பற்றிய சம்பவங்களும் விசாரணை நீதிமன்றமும் நம்கண்ணுக்கு முன்னே தெரிகிறது. இறுதியில் இன்ஸ்பெக்டர் உட்பட்ட அத்தனை கொலையாளிகளும் மரணதண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. வழக்கு உயர் நீதிமன்றத்துக்குப் போகிறது. இப்போது ஆட்சி மாறிவிடுகிறது. அழுத்தங்களும் குறைந்துவிடுகிறது. உயர்நீதிமன்றத்தில் தகுந்த சாட்சியங்கள் இல்லாது என்று சொல்லி மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட அத்தனைபேரும் வழமை போன்று விடுதலையாகிறார்கள். அந்த இன்ஸ்பெக்டருக்கு மீண்டும் வலை. பணிநிறுத்தப்பட்ட காலத்து சம்பளம்கிட்ட கிடைக்கிறது. 1987 ம் ஆண்டு. கொலை நடந்து பதினாறு வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. மீண்டும் ஜவேபி கிளர்ச்சிக்காலம். எந்த ஜவேபி பெயரைப் பயன்படுத்தி இன்ஸ்பெக்டர் அந்த கொலைகளை செய்தாரோ அதே ஜவேபியினரால் அவரே படுபயங்கரமாகக் கொல்லப்படுகிறார்.

“சொல்ல மறந்த கதைகள்” எழுத்தாளர் திரு. மூர்கப்பிபதி அவர்களின் இருபதாவது நூல். நீண்டகாலமாக வீரகசேரி புத்திரிகை நிறுவனத்தில் பணிபுரிந்து எண்பதுகளின் இறுதியில் அலுவல்திரலையாவாக்கு குடிபெயர்ந்த மூர்கப்பிபதியின் பலவற்று அனுபவங்களின் தொகுப்புத்தான் “சொல்ல மறந்த கதைகள்”. இதில் அவர் செய்த பயணங்கள் இருக்கும். பார்த்து வியந்த மனிதர்கள் இருப்பர். அரசியல் சம்பவங்கள் இருக்கும். அரசியல் இருக்கும். மனிதம் இருக்கும். புனைவு கலக்காமல், தன்னுடைய அனுபவங்களை “ரிப்போர்ட்” பண்ணும் ஒரு தரேந்த புத்திரிகை நிறுபரின் புத்தகம் “சொல்ல மறந்த கதைகள்”.

மூர்கப்பிபதி அவர்கள் ஒரு அனுபவ மஹ்டை. அனுபவம் என்பது எல்லோருக்கும் கிடைப்பது. ஆனால் - மூர்கப்பிபதியினுடையது பிரத்தியகேமானது. வகை சுவாரசியமானது. நம்முடையதிலிருந்து சற்று மாறுபட்டது. அத்தோடு மூர்கப்பிபதிக்கு அவருடைய எந்த அனுபவங்கள் சொல்லப்படவேண்டியவை,

Written by - 'ஜே.கே.' ஜயெக்சுமாரன் -

Saturday, 03 January 2015 19:11 - Last Updated Saturday, 03 January 2015 20:09

தவேயானவவதை என்பதும் திரிந்திருக்கிறது. அவர் சிறுவனாக இருந்தகாலத்திலே 56 ஆம் ஆண்டு சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. அதன் பின்னர் தொடர்ந்த அரசியல் குளறுபடிகள். பின்னர் எழுபதுகளின் சிறிமா ஆட்சியில் அவர் ஒரு உத்தியோகம் பார்த்துக் கின்ற இளைஞர். இந்தியா, இலங்கை, விடுதலை மற்றும் கிளர்ச்சி இயக்கங்கள் பெயரால் நிகழ்த்தப்பட்ட பல அரசியல் சபாநாயகிகள் இடம்பெற்ற காலப்பகுதியான 80களில் அவருக்கு நடுத்தரவயது. அப்போது அவர் பத்திரிகை நிருபர். ஈழத்தின் அந்தக் காலத்து தமிழ் எழுத்துக்கள் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் சார்ந்த தளமாகக் கொண்ட எழுத்துகளால் நிரம்பியிருக்கையில், நீர்கொழும்பு மற்றும் கொழும்பிலிருந்து முற்றிலும் வறோடுவிதமான பார்வையில் அனுபவங்களான பகிருகின்ற எழுத்தாளராக இந்த நபிலே மூலக்கப்பதி திரிகிறார். அந்தப் பார்வையை தருகின்ற நபிலாக “சொல்ல மறந்த கதைகள்” மிக மகக்கியத்துவம் பெறுகிறது. ஒரு அனுபவத் தொகுப்பு இரண்டு முறைகளால் சுவாரசியமாகலாம். ஒன்று சாதாரண அனுபவத்தை எழுத்தாளர் தன்னுடைய அபரிமித எழுத்துநடையால் சுவாரசியமாக்குவது. இரண்டாவது, எழுத்து நடையே சாதாரணம் என்றாலும் அனுபவங்கள் சுவாரசியமாக இருக்கும் பட்சுத்திலும் புத்தகம் நன்றாக இருக்கும். “சொல்ல மறந்த கதைகள்” இதில் இரண்டாவது ரகம்.

ஒரு பத்திரிகை நிருபரின் வாழ்க்கை மிகச்சிக்கலானது. நேரம் காலம் இல்லாத வலே. செய்திகளை உறுதிப்படுத்துதலால் வறோடுமனடே போடமுடியாது. தமது செய்திகளை போடாமாறு பலவறோ கட்சிகள், இயக்கங்கள் நெருக்கடி கொடுக்கும். அநாமதயே அழைப்புகள் வரும். போட்டால் “போட்டு விடுவோம்” என்று இன்னொரு பக்கம் நெருக்கடி வரும். வறோடுதொலைபேசியில் இன்னொரு கட்சிக்கோ, இயக்கத்துக்கோ அவதூறல் ஏற்படும் நேரத்தில் கொலைகளுக்கு, சம்பவங்களுக்கு உரிமை கோரப்படும். எது செய்தி, எது போலி என்று இனம் காண வேண்டும். கரணம் தப்பினால் மரணம். பொல்கொட ஆற்றிலோ, கஸ்தூரியார் ரோட்டிலே பிணமாக கிடக்க வேண்டும். இப்படியான அரசியல் சபாநாயகங்களுக்கு மத்தியில் பணிபுரியும் பத்திரிகையாளருக்கு சம்பளம் எதுவோ கிள்ளுகீர்தான். பிள்ளையின் பாலமா சிலைவாக்காக தொடர்கதை எழுதி ஐம்பது ரூபா வாங்குகின்ற நிலையில் தான் மூலக்கப்பதி இருந்திருக்கிறார்.

அப்போது இணையம் இல்லை. மொபலை போன் இல்லை. சாதாரண தொலைபேசிகளே பரவலாக இல்லாத சமயம். செய்தி சேகரிப்பு என்பதை அவ்வளவு எளிதாக செய்துவிட முடியாது. அதுவும் கொழும்பில் இயங்கும் பத்திரிகை நிருபருக்கு யாழ்ப்பாணத்து செய்திகள் சேகரிப்பது என்பது பெரும் சிக்கல். செய்திகளை எப்படியேனும் உடனடியாக பெற்றுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் ஊரிலிருந்து பயணத்தால் வரும் நண்பர்களிடம் கட்ட “ஏதாவது புதினம் இருக்கிறதா...?” என்று கேட்டு அறிந்து எழுதும் வழக்கம் கட்ட இருந்திருக்கிறது. அப்படி நடந்த ஒரு சம்பவம் தான் மூலக்கப்பதியை பெரும் அலசை சலில் கொண்டுவர சேர்த்திருக்கிறது. 1986 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம். வடக்கு கிழக்கில் தமிழ் இயக்கங்களின் பிரசன்னம் உச்சநிலையடைந்து ஸ்ரீலங்கா படையினர் மூலக்கங்குள்ளயே மூலக்கியிருந்த காலப்பகுதி. காலையில் கொழும்பு வீரகேசரி அலுவலகத்துக்கு வழம்போல வலேகைக்கு வந்த மூலக்கப்பதி,

Written by - 'ஜே.கே.' ஜயெக்சுமாரன் -

Saturday, 03 January 2015 19:11 - Last Updated Saturday, 03 January 2015 20:09

அப்போதுதான் ஊரிலிருந்து வந்திறங்கிய நண்பர் திக்கவயல் தர்மகாலசிங்கத்திடம் “யாழ்ப்பாணப் புதினம்” பற்றி எதேசையாக கேட்கிறார். “வடமராச்சியில் இராணுவம் தாக்குதல் நடத்தியதில் சிலபொதுமக்கள் இறந்திருக்கிறார்கள். மந்திரை ஆஸ்பத்திரி மீது ஹலியும் அடித்திருக்கிறது” என்று அவர் புதினம் சொல்கிறார். அவ்வளவுதான். இதக்கேட்ட மூர்கப்பிபுதி உடனடியாகவே யாழ்ப்பாணம் பிபாலசிங்கம் புத்தக்ககடையை தடாடர்புகொண்டு, உள்ளிபுர்புத்திரிகைச் செய்திகளை அறிந்துகொள்கிறார். அடுத்ததாக அரசாங்க அதிபர் பஞ்சலிங்கத்தையும் தடாலபைசியில் அழதைது விஷயத்தை உறுதிபுடுத்துகிறார். செய்தி அச்சுக்குப்புபுகிறது. தமிழர் விடுதலகைக் கட்டணித்தலவைர் அமிர்தலிங்கம் அப்போது தமிழ்நாட்டில் இருந்தசமயம். புபாதுவாக அவர் நாட்டு நடப்புக்களை அவர் வீரகசேரியிடம் தடாடர்புகொண்டு அறிந்தபின்னர் இந்தியா மற்றும ஏனையை சர்வதேச ஊடகங்களுக்கு தரெய்புடுத்துவார். அன்றகைகென்றுபார்த்து அமிர்தலிங்கம் தடாலபைசீ அழகைக், மூர்கப்பிபுதி வடமராச்சி சம்பவத்தபுற்றி தரெயிவிக், விடயம் இந்திய புத்திரிகைகளுக்கு புரவிவிடுகிறது. அது ஜே.ஆர் ஒரு மாநாட்டுக்காக இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்திருந்த சமயம். அவரசை சந்தித்த ராஜீவ்காந்தி, ஜே.ஆரிடம் இதுபற்றி விசாரிக்கவும், சிக்கல் புரெதாக்கிறது. ஜே.ஆர். நாடு திரும்பியபின்னர் அரசாங்கத்தினால் வீரகசேரி அலுவகத்துக்கு அழுத்தம் கொடுக்கபுடுகிறது. அந்த அழுத்தம் நிரவாகம், பிரதம ஆசிரியர்வழி வந்து கடசையில் மூர்கப்பிபுதியின் கழுத்தநெரித்துவிடவே, மூர்கப்பிபுதியே யாழ்ப்பாணம் சன்று, காறிப்புிட்டதாகுதலில் கொல்லபுடடவர் குடும்பங்களசை சந்தித்து, ஆதாரங்களை திரட்டி வீரகசேரி ஆசிரியர்பீடத்துக்கு கொடுக்கவேண்டும் என்று கண்டிப்புபான உத்தரவு வருகிறது. அதுவும் யாராக்கும் தரெயாமல் சுகவீன லீவிலயே மூர்கப்பிபுதி யாழ்ப்பாணம் புபுகிறார். அவர் செய்திகளை ஆர்மியிடமிருந்து மறதைது இரகசியமாக கொண்டுவந்ததிலும் புரெம் ஆபத்து இருக்கிறது.

இந்த சம்பவங்களை அறிக்கையில் புத்திரிகையாளர் தடாழில் மீது நாம் கொள்ளும் மதிப்பு ஒருபடி உயரும். இன்றகைக்கு ஏராளமான ஈழத்து புத்திரிகைகள், இணையத்தையும் ஏனைய புத்திரிகைச் செய்திகளையும் கேட்டுக்களே வியில்லாமல், அனுமதியின்றி திரூடி வளெயிடுகையில், ஒரு செய்தி சகேரிப்புநரேமயாகவும், அதன் ஆதாரங்களை அறிவதற்காக கடின முயற்சிகளையும் மறே கொண்ட தலமைமுறையை வாசித்தறியும்புபாது எமக்கு மரியாதை கலந்த வியப்பு ஏற்புடுகிறது. சமகாலத்தில் மூர்கப்பிபுதிக்கு இடதுசாரித்தடாடர்புகளும் இருந்திருக்கின்றன. மொஸ்கோ சார்பு கம்யுனிஸ்ட் கட்சியில் உறுப்புினராக இருந்திருக்கிறார். சடுஞ்சகதியில் எழுதியிருக்கிறார். ரகோகண விஜுவே ரவூடன் நடபும் கொண்டிருக்கிறார். இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு காக புரச்சாரம் செய்திருக்கிறார். புதுவையேட்டு நெருங்கிய நடபு அவருக்கிருந்திருக்கிறது. தமிழ் அரசியல் தலவைர்கள் அனைவரேடும் ஓரளவுக்கு புரிச்சயம் கொண்டவர். இப்புடி புன்முக இயல்புகள் கொண்ட நபர்களேடும் புழுகியிருக்கிறார்.

இவ்வல்லா மனிதர்களையும் தனிமனிதர்களாவே இந்த நுலில் நுழையவிட்டிருக்கிறார். புதுவலை விடுதலபுலிகளின் உறுப்புினராக புரக்கபுடாமல் மூர்கப்பிபுதி அறிந்த இரத்தினதுரையாகவே வருகிறார். ரகோகண

Written by - 'ஜே.கே.' ஜயெக்குமாரன் -

Saturday, 03 January 2015 19:11 - Last Updated Saturday, 03 January 2015 20:09

விஜய் ரவிடம் துணிச்சலாக அவருடைய தவறுகளை சூட்டிக்காட்டி இருக்கிறார். ஜே. ஆர். ஜயெவர்தன மூதற்கொண்டு சாதாரண இராணுவ அதிகாரி, முன்வீட்டு சிங்களக்குடும்பம், பிரபாகரன், முன்னாள் இலங்கைப் பிரதமர் தஹாநாயக்கா, தமிழ் தரிந்த புத்த பிக்கு என எல்லோருமே மிகைப்படுத்தல் இல்லாத இயல்பான மனித குணங்களோடு உள்ளது உள்ளபடியே காட்டப்படுகிறார்கள்.

பத்திரிகையாளர் பின்னணியில் இருந்து வந்தமையால் உணர்ச்சிவசப்படாமல் மூர்கப்பதியால் இப்படி எழுத முடிகிறது என்று நின்கைக்கிறேன். முன்முடிபுகள் இல்லாமல் மனிதர்களையும் அமைப்புகளையும் அனுபவங்களையும் பதிவு செய்யும் பண்பு ஒரு சிறந்த கட்டுரை எழுத்தாளனுக்கு அவசியமாகிறது. இது இப்போதைய பத்திரிகையாளர்களுக்கும், பத்தி எழுத்தாளர்களுக்கும் ஒரு பாலபாடம். உண்மை சொல்லப்படும் போதே பொய்யாகத் தொடங்கிவிடும் என்பார் எழுத்தாளர் சூஜாதா. அனுபவங்களை புனைவு கலக்காமல் பகிர்வது என்பது இலகுவான காரியம் அல்ல. ஏனென்றால் நிஜவாழ்க்கை, புனைவு அளவாக்கு சுவாரசியமானதாக இருக்காது. சுவாரசியமான விசயங்களுக்கு மத்தியில் கட்ட ஏராளமான சுவாரசியமற்ற சம்பவங்கள் இருக்கும். எழுத்தாளனின் சவால் எதுவென்றால் இவற்றில் எதை எழுதி, எதை எழுதாமல் விடுவது என்பதை முடிவு பண்ணுவதுதான். அனுபவங்களை எழுதும் போது எண்ணம் எங்கெல்லாம் போகிறதோ அவற்றை அப்படியே எழுதுவது ரிஸ்க்கானது. வாசகனையும் அதே எண்ண ஓட்டத்துக்குள் செலுத்த முடியாமல் போனால் கட்டுரை சறூக்கிவிடும். இந்த நிலில் அந்த சறூக்கல்கள் பல இடங்களில் இருக்கிறது. சில சம்பவங்கள் பத்திரிகை துணுக்குப் போன்று தகவல்களாகவே கொடுக்கப்படுகின்றன. இடையிடையே மூர்கப்பதி இந்தக் காலத்துக்கு வந்துபோகிறார். எடுக்கோள்கள், உதாரணங்கள், பழமொழிகள் என்று பல சொல்கிறார். இவை எல்லாமே அனுபவ கட்டுரைகளுக்கு தவேப்படுவதில்லை. வாசகன் அந்த அனுபவத்தை அடையாதுகொண்டிருக்கையில் எழுத்தாளரே இடையிடையே குறுக்கே வந்தால் வாசகனின் கனவு கலந்ததுவிடும். பிறகு அவனை மீண்டும் கனவு காண வைப்பது கடினம்.

மூர்கப்பதியின் எழுத்தில் இடையிடையே வளையே போய் “டீ” குடித்துவிட்டுவரும் இயல்பு அபிக்கடி நடக்கும். ஆனால், இவை எல்லாமே ஒவ்வொரு கட்டுரையினுடைய மூலத்துக்கு முன்னாலே அடிபட்டுப்போகின்றன. மூர்கப்பதி அவர்கள் தயவு தாட்சணியமின்றி கட்டுரைகளை மலேமும் எட்டிப் பண்ணியிருந்தால், இந்தப்புத்தகம் இன்னமும் அதிகமாக எங்களோடு ஒன்றியிருக்கும்.

குஞ்சியம்மா அரியாலை பிள்ளையார் கோயிலடியில் வாழ்பவர். கணவன் வளையாட்டில் வலையை செய்வது, இளந்தாரிப் பிள்ளைகளை குஞ்சியம்மாவே தனியாக வளர்த்து வருகிறார். எண்பதுகளில் அது இலகுவான வலையை அல்ல. பிள்ளை எந்த இயக்கத்துக்குப் போவான் என்று திரியாது. எவன் தடுக்குவான் என்று திரியாது. ஆர்மி சூடுவானா, கொண்டுபோவானா அதுவும் திரியாது. குஞ்சியம்மா

